

Memòria.cat publica un poema inèdit de Ventura Gassol

Capçalera del poema de Ventura Gassol. Foto: Memòria.cat

L'Associació Memòria i Història de Manresa ofereix al seu web una poesia d'amor inèdita de Ventura Gassol. El document ha estat facilitat per Enric Morera i Borrell, que la va trobar en una carpeta de documents de la seva àvia, Encarnació Gimeno Zaragoza (Barcelona, 1900-2001).

L'any 1921 Encarnació Gimeno es va casar amb l'escultor Joan Borrell i Nicolau. A partir d'aleshores les seves relacions socials van adquirir una altra dimensió, sobretot pel que fa a l'àmbit artístic, però també en el món polític i intel·lectual, especialment a l'entorn de clients que feien encàrrecs a l'escultor que, quasi per definició, eren prohoms de la burgesia catalana, industrials i comerciants.

N'és un exemple el fet que a la mateixa carpeta del poema hi havia un epistolari de gairebé 50 cartes entre Encarnació Gimeno i el polític i escriptor Salvador Albert i Pey. Aquestes cartes es troben dipositades actualment a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Es desconeix qui era l'Ernestina, destinatària del poema, tot i que el més probable és que es tractés d'una amiga d'Encarnació Gimeno.

Aquesta és la transcripció de la poesia:

A la gentilíssima Ernestina, amiga
La vostra memòria em fibla
com una agulla d'or fi,
com un fil de seda em passa
el meu cor bla [com] el satí.
La punteta de l'agulla
dalt el cel la veig lluï,
jo no sé si és una estrella
o una gota de verí.
Verí d'amor, jo voldria
que deixessis d'ésser estel
i m'entressis ben endintre
i brillassis al meu cel.
Verí d'amor, jo et voldria
ni que fossis com el fel.
Ventura Gassol